

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΠΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΠΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΤΗΣΙΑ:	Ἐσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερικῆς	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ

ΤΩ ΑΙΔ. ΔΙΕΥΘΥΝΤῃ

κ. ΘΩΜΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΩ

Γραφεῖα: Γερμανοῦ 90.

ΑΙ ΜΥΡΟΦΟΡΟΙ

Ἡ δευτέρα μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου Κυριακὴ εἶναι ὡς γνωστὸν ἀφιερωμένη πρὸ παντὸς εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἁγίων καὶ ἁγνῶν ἐκείνων ὑπάρξεων αἰτινες ἀψηφίσασαι πάντα κίνδυνον, ἀφιέρωσαν τὸν ἑαυτὸν τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου, ὄχι μόνον ἐφ' ὅσον ἔζη, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον. Ἡ ἄπειρος εὐγνωμοσύνη τῶν ἡτις δὲν ἐγνώρισεν ὄρια καὶ δὲν προσέκρουσεν εἰς ὑπολογισμοὺς ὠδήγησε ταύτας καὶ μετὰ τοῦ ἐσφραγισμένου μνημείου τῆς Ζωῆς χωρὶς νὰ πολυασχοληθοῦν μετὰ τὰς δυσκολίας τοῦ μεγάλου καὶ ἱερωτάτου τούτου καθήκοντος, τὸ ὁποῖον ἀνελάμβανον. Δὲν τὰς ἐπτόησεν οὔτε ἡ νύξ, οὔτε ἡ ἐρημία, οὔτε αἱ πλεκτάναι τῶν Φαρισαίων, οὔτε τῶν ἀγροίκων Ρωμαίων στρατιωτῶν ἢ ἀπιστίας καὶ βαρβαρότητος, ἀλλ' ὠπλισμένοι μετὰ τὸ ἀήττητον τῆς ἀγάπης καὶ λατρείας ὄπλον ἐβάδισαν ἕως ἐκεῖ.... ἵνα πρῶται αὐταὶ ἀξιώθουν ν' ἀκούσων παρὰ τοῦ ἀγγέλου τὸ γλυκὺ καὶ κοσμοσωτήριον καὶ οὐράνιον ἄσμα: ἡ γέθη... οὐκ ἔστιν ὠδε... καὶ οὕτω αὐταὶ καταστοῦν τῶν Ἀποστόλων Ἀπόστολοι. — Καί τις ἐξ ἡμῶν, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, δὲν διαβλέπει ἐν τῷ προσώπῳ τῶν Μυροφόρων ἐκείνων, ὀλόκληρον τὸν γυναικεῖον κόσμον ἀποτίοντα φόρον εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Μέγαν Διτριωτὴν καὶ Εὐεργέτην πάντων μὲν ἐξαιρετικῶς δὲ τοῦ γυναικεῖου φύλου; Ἐὰν ρίψωμεν ἔστω καὶ ἀπλοῦν βλέμμα ἐπὶ τὸν ἐκτὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ κόσμον καὶ συγκρί-

νωμεν τὴν ἐκτὸς πρὸς τὴν ἐκτὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ θέσιν τῆς γυναικός, ἀμέσως θὰ διακρίνωμεν τὴν ἀσυγκρίτως ὑπέροχον θέσιν καὶ ἀποστολὴν εἰς ἣν ἀνεβίβασε καὶ δι' ἣν προώρισε τὴν χριστιανὴν γυναῖκα ὁ Κύριος τῆς δόξης! Ὡστε πάνυ εὐλόγως ὁ γυναικεῖος κόσμος φέρεται καὶ ὀφείλει νὰ φέρηται ὡς αἱ Μυροφόροι πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ζωῆς, ἐφ' ὅσον Οὗτος ὑπῆρξε δι' αὐτὰς ἐξαιρετικῶς Μέγας Ἀνορθωτῆς καὶ Εὐεργέτης! Ἐχει λοιπὸν ἐπιτακτικὸν καθήκον ἢ χριστιανὴ γυναῖκα πάντοτε μὲν ἐξαιρετικῶς δὲ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων ν' ἀνασκοπῇ τὸ παρελθόν τῆς καὶ νὰ παρατηρῇ ἂν τῷ ὄντι διαβλέπη ἐν ἑαυτῇ μίαν μικρὰν Μυροφόρον τοῦ Κυρίου, ἢ μήπως κατὰ λάθος καὶ ἐξ ἀμελείας τῆς τὰ πολυτίμα τῆς μύρα τὰ προσπέρει τῷ Βελίῳ; Πρέπει νὰ κάμνη ἀπολογισμὸν τῶν πράξεων, λόγων, σκέψεων καὶ συναισθημάτων τῆς καὶ μετὰ προσοχῆς νὰ ἐξετάζη ἂν καὶ κατὰ πόσον ταῦτα προσέφερον ὡς ὀσμὴν εὐωδίας τῷ Κυρίῳ ἢ ὡς ὀσμὴν δυσωσμίας τῷ Βελίῳ. Ἡ ἀποστολὴ καὶ ἡ δρᾶσις τῆς γυναικός ἂν θέλη νὰ δράσῃ κοινωφελῶς καὶ διὰ τὴν οἰκονομειαν καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν ἐγγένει εἶναι ἀπέραντος, χωρὶς πρὸς τοῦτο νὰ παρίσταται ἀνάγκη ἀχαλινώτου χειραφετήσεως! Ἡ φύσις τῆς γυναικός εἶναι τοιαύτη ὥστε ἢ μὲν κοσμικὴ χειραφέτησις τὴν ἐξευτελίξει, ἢ δὲ χριστιανικὴ χειραγωγία τὴν ἐξυψώσει. Ὅπως ἀκριβῶς τὸ ἂν

δος ἐφ' ὅσον εἶναι ἐπὶ τῆς τριανταφυλλᾶς εἶναι ἐλκυστικὸν καὶ θάλλει, ὅταν δὲ τὸ κόψωμεν μετ' ὀλίγον στραπατσαρίζεται καὶ μαραίνεται, οὕτω καὶ ἡ γυνή, ἐφ' ὅσον παραμένει βασίλισσα ἐντὸς τοῦ οἴκου διὰ τῆς συντόνου παιδαγωγίας, καὶ ἐκτὸς τοῦ οἴκου διὰ τῆς σεμνῆς φιλανθρωπίας εἶναι εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῇ θέσιν καὶ ἐπομένως ὄχι μόνον δὲν ὑφίσταται ἀνάλωσιν καὶ φθοράν, ἀλλὰ τούναντίον μεγάλως ἐξυψοῦται καὶ μεγάλως ἀναμορφωτικῶς ἐπιδρᾷ γύρω της.

Θρησκευτικαὶ μελέται.

Ἄρχιμ. Διον. Παπανικολοπούλου.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

4) Ἡ Δημοσία ἢ Κοινὴ Προσευχὴ.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω λόγων, καθὼς ἕκαστος κατανοεῖ, συνιστᾷ ὁ Κύριος καὶ κατ' ἰδίαν καὶ ἀτομικὴν προσευχήν. Ἄλλ' ἐπειδὴ γνωρίζει πολὺ καλῶς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῆ μόνος ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ, ἀλλ' ἀποτελεῖ μετὰ τῶν ὁμοίων του τὴν ἐπὶ γῆς κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἰδιαιτέραν ταύτην προσευχήν δὲν ἐθεώρησεν ἀρκοῦσαν, καίτοι καὶ αὕτη μετὰ πίστεως καὶ ἐλπίδος γιγνομένη, εἶναι εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, ὡς θυμίαμα εὖσομον, δι' ὃ καὶ ἀλλαγῶς λέγει: «Ὁὐ γὰρ εἶσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἔμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν». (Ματθ. ΙΗ', 20). Τοῦτέστιν ὅπου πολλοὶ μετὰ πίστεως συνέρχονται εἰς τὸ αὐτὸ μέρος καὶ παρακαλοῦσι τὸν Θεὸν προσευχόμενοι ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμολοίᾳ, ἐκεῖ εἰμι καὶ ἐγὼ ἐν τῇ μέσῳ αὐτῶν, καὶ ἀκούω τὴν παράκλησιν καὶ τὴν προσευχὴν αὐτῶν, διότι ἀποτείνουσι δι' ἐμοῦ τὴν δέησιν αὐτῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα.

Ἄλλὰ ποίους ἐνοεῖ ὁ Κύριος λέγων «οὐ γὰρ εἶσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἔμὸν ὄνομα;» Ποίους δυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν; Πρῶτιστα πάντων μίαν οἰκονομικὴν κοινωνίαν εὐσεβῆ, ἥτις ἄλλως εἶναι καὶ μία μικρὰ κατ' οἶκον Ἐκκλησία. Διότι οἱ σύζυγοι ἐνωθέντες διὰ τῶν εὐχῶν καὶ τῶν εὐλογιῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦσιν ἀληθῶς τὴν βάσιν καὶ τὸ ἀσφαλέστατον θεμέλιον τῆς κοινωνίας ἐν τῇ Κόσμῳ. Καὶ ἀληθῶς! Τί ἄλλο ὑψαιότερον καὶ συγκινητικώτερον, ἢ τὸ θέαμα εὐσεβοῦς χριστιανικῆς οἰκογενείας, ἐν ἣ βασιλεύει ἡ ἀγάπη καὶ ἐνοικεῖ ἐν αὐτῇ ὁ Χριστός, προσευχομένης ἐν κατανύξει καὶ ἀφοσίωσει καὶ ἀφώσμημένης τῇ Θεῷ διὰ τῆς πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ; Εὐτυχεῖς οἱ γονεῖς τῆς χριστιανικῆς ταύτης οἰκογενείας, οἵτινες εἰς ἐνὸς στόματος ἀνοίγουσι τὰς καρδίας αὐτῶν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἄλλοτε μὲν εὐχαριστοῦσιν αὐτὸν διὰ τὰς πρὸς αὐτοὺς εὐεργεσίας, ἄλλοτε δὲ δοξολογοῦσιν αὐτὸν διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην καὶ συμπάθειαν καὶ ἄλλοτε ζῆλτονται τὴν βοήθειαν αὐτοῦ πρὸς θεραπείαν τῶν βιωτικῶν τῆς οἰκογενείας ἀναγκῶν; Διότι ἡ κοινὴ αὐτῶν προσευχὴ καὶ παράκλησις πρὸς τὸν Θεὸν ἀνακουφίζει

τὰς θλίψεις τῆς ἡμέρας, χορηγεῖ τὴν ἀμοιβαίαν συγγνώμην καὶ ἐπυλώνει τὰς καθημερινὰς πληγὰς, τὰς ὁποίας αἱ καθημεριναὶ περιπέτεια διήνοιξαν τυχὸν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν.

Ἐν τούτοις ἐν τῇ κατ' οἶκον Ἐκκλησίᾳ ἡ προσευχὴ ἔχει καὶ τοῦτο τὸ κέρδος. Τὰ τέκνα τῆς οἰκογενείας οὐδέποτε δεδαίως θὰ μάθωσι νὰ προσεύχωνται, ἐὰν δὲν μάθωσι νὰ χάνωσι τοῦτο παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀγαπητῶν αὐτῶν γονέων. Διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀρκετὸν μόνον εἰς τοὺς γονεῖς νὰ παραγγέλλωσιν εἰς αὐτὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἱερωτάτου τούτου καθήκοντος, ἀλλὰ καὶ νὰ παραλαμβάνωσιν αὐτὰ πλησίον αὐτῶν διὰ νὰ συμπροσεύχωνται μετ' αὐτῶν, διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονῶσιν, ὅτι ἡ οἰκογενειακὴ αὕτη προσευχὴ καὶ παράκλησις εἶναι διὰ τὰ τέκνα τὸ μᾶλλον ὑφέλιμον καὶ διδασκτικώτατον σχολεῖον. Τὰ τέκνα θὰ σεβασθῶσι καὶ θὰ ἐκτιμήσωσιν εὐλιχρινέστερον καὶ θὰ ἀγαπήσωσι θερμότερον τοὺς γονεῖς αὐτῶν, ὅταν βλέπωσιν αὐτοὺς καθ' ἑκάστην κλίνοντας τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπικαλουμένους μετὰ ζήσεως τὴν προστασίαν καὶ βοήθειαν αὐτοῦ. Δὲν πρέπει πρὸς τοῦτοις νὰ λησμονῶσιν καὶ ἰδίως ὁ Πατήρ, ὅτι ἐγκαταλείπων ἐκουσίως τὴν προσευχὴν, καθ' ἣν στιγμὴν ἀρχίζει αὐτὴν ἡ μήτηρ μετὰ τῶν τέκνων, ἀποβάλλει τὸν ὠραῖον τῆς πατρότητος στέφανον, καὶ ἀπογυμνοῦται ἐκουσίως τῆς ὑπεροχῆς ἐπὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει, ὅτι ὁ ἀνὴρ εἶναι κεφαλὴ τῆς γυναικός, καθὼς καὶ ὁ Χριστός τῆς Ἐκκλησίας. εἶναι δὲ κεφαλὴ τόσον εἰς τὰ ἠθικὰ καὶ θρησκευτικὰ καθήκοντα, ὅσον καὶ εἰς τὰς κοσμικὰς ὑποθέσεις, καὶ ὑπὸ τῆν ἐποψίν ταύτην ἡ γυνὴ ὀφείλει ὑπακοῆν εἰς τὸν ἀνδρα, καθὼς καὶ ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει γὰ ὑπακοῆν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἄλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν ὁ ἀνὴρ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὑπεροχὴν ταύτην ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ὅταν δὲν προσεύχεται, ὅταν ἐγκαταλείπῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν μάλιστα ἡ παρουσία αὐτοῦ εἶναι ἀναπόφευκτος, ὅταν δὲν μεταβαίνει εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ, ὅταν δὲν μελετᾷ οὐδὲ ἀναγινώσκει τὰ ἱερά τῆς πίστεως βιβλία, τὰς Ἁγίας Γραφάς, οὐδὲ τὰ ἐξηγητικὰ τούτων, ὅταν οὐδὲ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἀναφέρῃ ποτὲ ἐν τῇ μέσῳ τῆς οἰκογενείας αὐτῶν; Διὰ τοῦτο, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἐπαναφέρωμεν τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸν θρησκευτικὸν σεβασμὸν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ὀφείλομεν νὰ ἐπιοικοδομήσωμεν ἐν αὐτῇ τὴν πίστιν καὶ τὴν κοινὴν προσευχὴν. Ἄλλως τε δὲ, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, ὅποια ἄλλη θελητικώτερα ἢ συγκινητικώτερα εἰκῶν, ἢ τὸ θέαμα δλοκλήρου Χριστιανικῆς οἰκογενείας εὐσεβῶς ἰσταμένης ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ θερμῶς καὶ μετὰ κατανύξεως προσευχομένης; Διὰ τί τότε ὁ Κύριος ἡμῶν νὰ μὴ εἶναι ἀληθῶς ἐν τῇ μέσῳ αὐτῆς, ἀφ' οὗ ρητῶς τοῦτο ὑπόσχεται λέγων: «οὐ γὰρ εἶσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἔμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν τῇ μέσῳ αὐτῶν;»

Ἐν τούτοις ὅσον ὑψηλόν, ὅσον ἐπιβλητικὸν καὶ ἀνείναι τὸ θέαμα τῆς οἰκογενειακῆς προσευχῆς, εἶναι ἀδύνατον νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸ ὕψος, πρὸς τὴν θεῖαν σοβαρότητα καὶ τὴν λοιπὴν ἐπίσημον μεγαλοπρέπειαν τῆς κοινῆς ἐν τῇ Ναῷ τοῦ Θεοῦ προσευχῆς καὶ δεήσεως. Ἐνταῦθα οἱ προσεχόμενοι καὶ παρακαλοῦντες δὲν εἶναι πλέον δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ Πανάγιον